

PHẦN 1

Tùng Chi ngao ngán nhìn trời.

Mưa giờ nào không mưa, nhằm đúng giờ phá cỗ, rước đèn Trung thu của bọn trẻ mà mưa. Thiệt là chán!

Sáng giờ, nhóc Ti Na và nhóc Gô đếm từng giờ, kể cả cố kéo dài giấc ngủ trưa để mong trời mau tối, bọn trẻ được nhảy múa dưới ánh trăng, ngắm chị Hằng. Ti Na không chịu mẹ nó mua đèn điện tử. Con bé thích cầm đèn kéo quân đốt đèn cây do dì út nó làm hơn. Nhóc Gô thấy vậy, cũng đòi Tùng Chi làm chiếc đèn ông sao. Một năm, suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày, duy nhất buổi tối nay chứ nhiều nhận gì! Bây giờ, mưa kiểu này, bọn trẻ buồn thê thảm luôn.

Ti Na phụng phịu:

- Ông trời kỳ quá hả dì út. Tự nhiên cái mưa là sao chứ.

Nhóc Gô ngây thơ:

- Chắc chị Hằng và chú Cuội bị ông trời phạt.

Ti Na cong môi:

- Chị Hằng là cô tiên trên trời. Cô tiên không làm điều xấu, nên ông trời không phải phạt chị Hằng đâu.

Nhóc Gô suy nghĩ:

- Nhưng chú Cuội là bạn chị Hằng, chú Cuội hay nói dối, phá phách mọi người, vậy là ông trời phạt luôn.

- Gô còn nhỏ, biết gì mà đoán mò chứ. Mưa thế này, không được rước đèn, chán chết!

Bà Tuấn chậm rãi:

- Tùng Chi à! Con dẫn hai đứa nhỏ vô phòng, mẹ thấp nhang xong rồi, ba dì cháu phá cỗ nhé. Không rước được đèn thì ăn bánh vậy Ti Na kêu lên:

- Con ứ chịu đâu. Con muốn rước đèn kìa.

Nhóc Gô phụ họa:

- Gô cũng thế. Dì út ơi, mình cứ ra sân rước đi. Mưa nhỏ mà.

Tùng Chi vỗ vai hai đứa nhỏ:

- Đèn trung thu bằng giấy, dùng đèn cây thấp sáng, mưa tạt vô, đèn tắt, giấy ướt liền hà. Hay mình cất đi, mai trời tạnh mưa, mình đón Trung thu lại.

Ti Na chỉ tay vào dãy nhà vòm chạy dọc từ cổng vô tận bậc tam cấp. Ba của Tùng Chi muốn kiến tạo một không gian mát mẻ, sinh động cho ngôi nhà của mình, ông đã dựng nhà vòm theo hướng đi từ nhà ra cổng. Bên trên, ông mua các loại hoa phong lan treo xen kẽ những chậu lan thật, nhìn rẻ vui mắt.

Ti Na nói:

- Minh rước đèn từ cổng vô nhà cũng được hả dì út?

Tùng Chi gật đầu:

- Vậy cũng được!

Nhóc Gô cười toe:

- Chị Ti Na lâu lâu nghĩ được một cách hơi bị độc, hả dì út?

Tùng Chi cười:

- Ti Na hỏi nào giờ vốn thông minh mà.

Nhóc Gô chớp mắt:

- Nói vậy, cháu tẻ lắm hả út?

Tùng Chi mỉm cười:

- Không có, Gô cũng thông minh, nhưng thua chị Ti Na chút chút. Lớn thêm ít nữa, Gô còn giỏi hơn Ti Na ấy chứ.

- Lười uống sữa như Gô, còn lâu mới phát triển trí thông minh, út ơi!

Ti Na tỉnh bơ.

Nhóc Gô kêu lên:

- Là chị khiêu chiến em trước. Từ mai, em nhất định uống... luôn cả phần sữa của chị, cho chị hết khôn ngoan hơn em.

Ti Na cười toe:

- Chị sẵn sàng nhường Gô tất cả. Con trai phải to lớn mạnh mẽ, để sau này bảo vệ chị Hai chứ.

Tùng Chi bật cười. Hai đứa này, hễ tranh luận điều gì là tội nhỏ như quên hết mọi việc khác. Mong sao tội nó đừng nhắc chuyện rước đèn dưới mưa, để Tùng Chi đi chơi cho khỏe.

Nhưng Ti Na đã cầm tay Tùng Chi:

- Mình rước đèn thôi, út ơi!

Tùng Chi hướng dẫn hai đứa cháu cách cắm đèn cầy vào đèn, và thắp lên. Ngay lập tức, ánh sáng từ hai cây đèn như xua được không khí ẩm ướt, buồn buồn của trời mưa.

Tùng Chi nói:

- Mình vừa rước đèn vừa hát nghen.

Dứt lời, Tùng Chi cất giọng véo von:

"Tết Trung thu, em rước đèn đi chơi

Em rước đèn đi khắp phố phường..."

Nhóc Gô kêu lên:

- Rước trong nhà chứ đâu phải ngoài đường, út sửa lại đi út ơi.

Ti Na cong môi:

Dì út không phải là nhạc sĩ, hát không đúng, bị cười là hát "xạo" sao Gô. Gô cao ưa rắc rối quá. Bốn phận của em là rước đèn kia mà. Hai đứa này, hờ chút hờ cãi nhau. Trẻ con luôn là vậy. Ngày xưa của Tùng Chi cũng thế thôi. Tùng Chi và bốn người chị của cô, luôn tạo thành một dàn ca nhạc "giao hưởng".

Nhất là vào buổi sáng, chị Hai bắt bốn đứa em dậy tập thể dục và làm các việc trong nhà phụ mẹ. Tất nhiên, Tùng Chi chả bao giờ phải làm gì cả. Bé nhất nhà mà. Bên trên Chi có tới bốn bà chị, công việc chả nhiều gì, nên Tùng Chi luôn được ưu tiên... ngồi chờ vào bàn ăn.

- Dì út!

Giọng Ti Na vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Tùng Chi.

- Gì nữa Ti Na?

- Tạnh mưa rồi, mình ra ngoài đi út.

Tùng Chi cau mày:

- Vẫn lâm râm mà.

- Không ướt nổi đèn đầu út oi. Đi hoài trong nhà mình, có ai ngắm cây đèn út làm cho Ti Na rất đẹp chứ.

Tùng Chi phì cười:

- Lém vừa thôi nhóc! Muốn ra phê thì nói đại cho rồi. Bà đặt khen vuốt đi út.

Ti Na cười ngỏn ngoẻn:

- Cháu nói thiệt chứ bộ. Vói lại, ra ngoài coi người ta múa sư tử út không nghe tiếng trống hay sao?

Gô kêu lên:

- Em nhớ rồi. Múa lân, bà ngoại thích lắm đó. Mình mở cổng để họ vô nhà mình múa cho vui há út?

Tùng Chi le lưỡi:

- Ra ngoài một chút thì được. Chứ giờ này để người ta vào nhà, bà ngoại la đó.

Ti Na láu lỉnh:

- Mọi người quên đi cháu mình rồi. Bà ngoại đang thưởng thức ly trà "thượng hạng" đi Tư đem về sau chuyến du lịch. Trà ngon, bánh ngọt, ngoại không mắng mình đâu. Đi thôi út!

Vậy là một lần nữa Tùng Chi "nghe" theo lời xúi giục của bọn trẻ. Trời vẫn mưa lâm râm nhưng ngoài đường, bọn trẻ con đi từng đoàn tay đưa nào cũng tòng teng một cây đèn. Phần lớn toàn đèn điện tử, tha hồ mưa, vẫn cứ sáng và đem theo điệu nhạc vui tai nữa. Bọn trẻ rước đèn, nhưng quên mất điều hệ trọng, trời mưa nên chẳng hề thấy được ánh trăng. Bọn trẻ thích đi chơi, chúng chưa đủ lớn để thích ngắm trăng như người lớn. Và đường phố thì rất đông trẻ con. Ba dì cháu đi, đến khi mấy cây đèn cây Tùng Chi thủ sẵn theo trong túi đều hết thì đầu tóc cả ba đều ướt vì đã đi dưới bụi mưa khá lâu.

Tùng Chi nhẹ giọng bảo:

- Chúng ta về thôi Ti Na, út đói bụng rồi.

Nhóc Gô cũng chép chót:

- Phải đó chị Ti Na. Chiều giờ Gô chưa ăn cơm.

Ba dì cháu về đến cổng, thấy bà Tuần đang đứng nhìn dáo dác như lo lắng. Nhóc Gô kêu lên:

- Bà ngoại ra coi rước đèn hả ngoại?

Bà Tuấn thở phào nói với Tùng Chi:

- Đi gì dữ vậy con? Nãy giờ ba mẹ Ti Na nhắc chị em nó suốt.

Ti Na le lưỡi:

- Tại tụi con ham chơi, không phải lỗi của dì út đâu ngoại. Ba mẹ con về hay còn ở lại hả ngoại?

Bà Tuấn cười hiền:

Bà biểu ba mẹ cháu về rồi. Ngày mai chủ nhật, ngoại xin cho hai đứa ở lại chơi.

Nhóc Gô nhảy lên:

- Hoan hô bà ngoại!

Bà Tuấn nắm tay hai đứa nhóc vô nhà.

Tùng Chi đi sau khép cổng. Ông Tuấn đang ngồi ở phòng khách, thấy Tùng Chi về, ông nhẹ giọng:

- Con lên phòng sách, ba có chuyện cần nói với con.

Tùng Chi “ạ” khẽ cô chậm rãi theo chân ông Tuấn lên lầu. Ông Tuấn khoát tay.

- Con ngồi đi.

Thái độ nghiêm túc của cha, khiến Tùng Chi lo lắng. Cô chậm rãi:

- Hình như... ba đang gặp chuyện khó giải quyết hả ba?

Ông Tuấn thở dài:

- Con nhớ bác Huệ không?

Tùng Chi hơi nhăn trán:

- Bác Huệ nào ba? Phải bác Huệ ngoài quê không ba?

Ông Tuấn gật đầu:

- Ngoài bác ấy, ba đâu có ai là bạn thân đáng cho ba suy nghĩ, quan tâm.

- Bác Huệ bị sao ạ?

Ông Tuấn trầm buồn:

- Bác ấy mắc bệnh xơ gan cổ trướng.

Hồi nào giờ Tùng Chi ít quan tâm đến các bệnh của con người. Cô biết loáng thoáng là tất cả các bệnh ung thư đều không thể chữa khỏi.

Cô hỏi cha:

- Bệnh xơ gan cổ trướng, chữa chắc tốn kém lắm hả ba?

Ông Tuấn khàn giọng:

- Tốn kém mà khỏi bệnh cũng ráng chữa con ạ. Còn người còn của.

Tùng Chi thảng thốt:

- Nói vậy, bệnh bác Huệ không thể khỏi sao ba? Việc tNam mình không chữa được, mình đưa bác qua nước ngoài Nhà bác Huệ đâu phải không có tiền.

Ông Tuấn ngậm ngùi:

- Bệnh xơ gan cổ trướng chưa một bệnh viện nào trên thế giới chữa được, con ạ. Nó thuộc dạng nan y và ung thư. Từ ngày bác trai bị tai nạn mất đi, gia đình bác Huệ xuống dốc lắm. Suốt đời, gia đình bác Huệ làm ăn chân chất, lấy chữ tín làm đầu, luôn giúp đỡ người nghèo, Vậy mà nuôi nhầm người em kết nghĩa lòng lang dạ sói. Khi cậu ta gần chết vì bệnh, hai bác đã ra tay cứu chữa, rồi cho làm việc tại công ty. Dần dà dựng vợ gả chồng và cất nhắc vào ban điều hành công ty.

Dè đâu, con người thẳng đó tham lam bất nghĩa. Nó hại bác trai chết thảm rồi thâm tóm tiền bạc của công ty, hòng chiếm đoạt luôn công ty chế biến hạt điều của bác ấy.

Quang Khải con trai duy nhất của bác Huệ về nước sau bảy năm du học. Quang Khải kịp chân chỉnh lại bộ máy của công ty, nên mọi việc đã trở lại quỹ đạo làm việc như cũ.

Ông Tuấn chép miệng:

- Họa bất trùng lai. Giữa lúc bác Huệ đau đớn vì căn bệnh của mình thì Quang Khải bị mù điều vắng vô mắt. Bây giờ Quang Khải không nhìn thấy gì nữa. Thà bị mù từ nhỏ chắc Khải không tuyệt vọng như hiện tại.

Tùng Chi nghẹn ngào:

- Sao lại xui xẻo quá vậy ba? Ba muốn gì ở con phải không?

Ông Tuấn rung rung:

- Phận làm cha mẹ không ai muốn con cái mình đón đau, khổ cực. Ba đã vì lời hứa trước lúc lâm chung của ba Quang Khải, ba không thể đứng nhìn vợ con bác Huệ đón đau tuyệt vọng mỗi ngày. Ba muốn con giúp ba.

Tùng Chi ngạc nhiên:

- Con ư? Con làm được gì ạ?

Ông Tuấn trầm tĩnh:

- Bác Huệ gái hiện nằm bất động một chỗ, không tự mình vận động được. Quang Khải rơi vào tuyệt vọng khủng hoảng. Cậu ấy nhốt mình trong phòng, bản gặt, chửi bới tất cả ai chăm sóc cậu ấy. Biết rồi, không ai muốn làm việc trông coi hai mẹ con bác Huệ, dù bà đã tăng lương lên giá cao hơn hẳn lương một kỹ sư hành chánh. Ba muốn con đến chăm sóc cho họ một thời gian. Được không con?

Tùng Chi tròn mắt:

- Con ư? Ba biểu con đi làm ,ô-sin cho họ à? Con không làm được ba ạ. Vì con chưa hề nuôi bệnh một ngày, Vả lại tính con nóng hơn cả Trương Phi. Gặp bệnh nhân như anh Khải, con không chịu nổi, khi đó con chửi lại người ta đó ba.

Ông Tuấn vẻ khổ sở:

- Ba biết làm thế là ép con. Nhưng ba thật sự bó tay, không biết tìm đâu ra người. Trong khi mẹ con họ không thể chờ người chăm sóc. Ngày trước, ba được bác Huệ trai cứu sống sau trận sốt rét ác tính. Bác ấy đã lo lắng và tìm từng thứ cây thuốc trên rừng về băm ra rồi xắt nhỏ phơi khô, rang lên, sau cùng mới đun thành nước thuốc để ba uống.

Con sốt chưa dứt, ba lại bị rần cắn. Chính bác Huệ gái chữa cho ba lành lặn. Bây giờ, ba làm sao đang tâm nhìn ân nhân của mình đau đớn. Tùng Chi! Trong thời gian này con đang chờ làm thủ tục du học. Con giúp ba nhé!

Suy nghĩ kỹ lời ba nói, Tùng Chi hiểu rằng cô không thể từ chối lời thỉnh cầu của cha cô.

- Vâng, con sẽ giúp ba.

Ông Tuấn mừng rỡ:

- Cám ơn con, Tùng Chi. Ba biết con sẽ giúp ba mà.

Ông Tuấn căn dặn Tùng Chi cẩn kẽ mọi việc. Sau cùng ông đưa cho Chi chiếc thẻ rút tiền ATM trị giá mười triệu đồng:

- Con cầm lấy để dễ bề xử lý mọi việc khi cần đến tiền. Hết thì gọi điện, ba sẽ gọi tiếp cho con theo tài khoản riêng. Vậy nhé!

Tùng Chi vui vẻ thu xếp hành lý. Tin Tùng Chi về Thanh Hóa được ba cô thông báo trước bữa điễm tâm của gia đình vào buổi sáng hôm sau. Sáng ngày rằm tháng tám, Khánh Chi người chị lớn hơn Tùng Chi hai tuổi, khẽ kêu lên:

- Ba ơi! Một mình Tùng Chi đi thôi hả ba? Hồi nào giờ Tùng Chi đâu đi xa một mình. Ba không thể mạo hiểm. Tùng Chi mới mười tám tuổi, nó chẳng làm được gì cho người bệnh đâu ba.

Mai Chi phụ họa:

- Nhỏ Khánh nói đúng đó ba. Ba giúp bác Huệ thì thiếu gì cách. Cứ cho họ một số tiền lớn rồi thuê người chăm sóc họ. Tùng Chi hồi nào giờ nội chuyện ăn học, mẹ còn phải nhắc mỗi ngày, nay biểu nó đi chăm người bệnh. Phiêu lưu lắm ba ơi!

Tùng Chi dứt khoát:

- Cám ơn các chị vì lo lắng cho em mà dám "ý kiến" với ba. Các chị và ba mẹ yên tâm. Con nhất định không để mọi người thất vọng.

Bà Tuấn nhẹ giọng:

- Ba các con và Tùng Chi đã quyết định, mẹ tin Tùng Chi. Em các con tuy còn ít tuổi nhưng chắc chắn nó sẽ làm được việc gì mà nó muốn. Hãy để Tùng Chi đi. Bởi sắp tới, Tùng Chi đi du học nước ngoài, thời gian sống xa nhà dài đến bốn, năm năm, lại ở tận bên úc khi ấy, ai chia sẻ với nó ngoài những lời nhắn tin khuyên bảo qua điện thoại? Thôi thì hãy coi đây là cuộc thử nghiệm đầu tiên của em các con trước khi nó thật sự xa gia đình.

Quế Chi nói:

Ba mẹ và Tùng Chi thống nhất cả rồi. Vậy thì Tùng Chi nên đi hôm nay cho thuận buồm xuôi gió. Ngày mai mười sáu, ngày cô hồn, chẳng tốt cho tuổi của Tùng Chi.

Ông Tuấn gật đầu:

- Vậy cũng được! Khánh Chi liên lạc với nhà ga, đăng ký cho Tùng Chi một vé vào lúc bảy giờ tối nay nhé!

Khánh Chi chớp mắt?

- Để nhỏ Chi đi máy bay cho khỏe, ba ơi.

Ông Tuấn chậm rãi:

- Không có tuyến bay Sài Gòn – Thanh Hóa. Chả lẽ để Tùng Chi ra Hà Nội rồi quay trở vô bằng tắc xi à? Rắc rối lắm.

Tùng Chi từ tốn:

- Chị Khánh mua giúp em vé tàu được rồi. Hơn một ngày đường thôi. Em muốn ngắm phong cảnh từ Sài Gòn ra Bắc, em đang mê được xuyên qua những con đèo, những đường hầm trên ngọn đèo Hải Vân đấy.

Cuối cùng, Tùng Chi cũng được đại gia đình hộ tống lên tàu. Nhóc Ti Na chép miệng y như người lớn:

- Giá như không phải đi học nữa, con sẽ xin ông ngoại đi cùng dì út.

Nhóc Gô thì biểu:

- Đêm Giáng sinh, út chắc không ở nhà đưa tụi con đi chơi rồi.

Tùng Chi mỉm cười:

- Dì út chỉ đi khoảng ba tháng trở lại. Sẽ về trước Giáng sinh chơi Noel rồi, út bay qua Úc luôn. Hai đứa phải nghe lời ba mẹ mà chăm học và thường xuyên ghé thăm ông bà ngoại. Ti Na thay dì út "hung" bé Tin của dì Hồng Chi giùm út nghen.

Ti Na đưa cho Tùng Chi chiếc còi có sợi dây để đeo vô cổ, nó hạ giọng:

- Cháu nghe ông ngoại biểu nhà bà ngoại Huệ gần trại tù, út giữ chiếc còi này lỡ gặp người xấu, út thổi to lên để người ta tiếp cứu út.

Tùng Chi nghe cay nồng khóe mắt. Ba mẹ và các chị, hai người anh rể, hai đứa cháu con chị Quế Chi, ai nấy đều muốn chia sẻ với cô chuyến đi này.

Con tàu chuyên bánh, đưa Tùng Chi rời xa Sài Gòn. Buổi tối, thành phố rực sáng triệu triệu vì sao. Sao trên trời, Tùng Chi không nhìn thấy, sao dưới đất là những ánh đèn đường, đèn xe ô tô các loại đang di chuyển thật vui mắt.

Tùng Chi xuống ga Thanh Hóa vào lúc sáu giờ sáng. Cô đón xe tắc xi lên bến xe, sau đó mua tiếp vé đi thị trấn Lam Sơn.

Vừa đói vừa mệt, nhưng Tùng Chi vẫn không mua được vé chuyển xe khởi hành lúc mười giờ, cô đành phải chờ và mua vé chuyển xe hai giờ chiều, cũng là chuyển xe chót về thị trấn.

Vì là chuyến xe cuối nên chiếc xe đò loại bốn mươi lăm chỗ ngồi bị nêm chặt cứng. Trời tự nhiên đổ mưa. Con mưa kéo dài khiến người ngồi trên xe ngột ngạt khó chịu. Tuy chưa đi xa bao giờ, nhưng may cho Tùng Chi, cô không bị say xe. Chiếc xe đang ịch leo lên một con dốc, gần hết dốc thì chiếc xe nổ máy hết nổi.

Nó gầm gừ phun ra từng luồng khói đen kịt, bị bụi mưa lập tức nuốt chửng. Rốt cuộc là nó khựng lại đột ngột. Hành khách đứng ngồi trên xe đều bị thảng xe phanh gấp, khiến họ va vào nhau, chúi nhủi. Người phụ nữ ngồi kế bên Tùng Chi lầm bầm:

- Xe lại "pan" nữa. Mười lần đủ chực, đi nhằm chiếc xe này không chừng nó cũng tật kia. Ngày nào cũng thế, vậy mà nhà xe chả chịu sửa xe cho hồn, cứ sửa kiểu cà rịch cà tang, rồi tranh thủ chạy, tranh thủ rước khách. Hết biết nổi! Tại sao ông nhà nước không phạt họ chứ?

Tùng Chi ngập ngừng:

- Dì... chắc thường đi trên tuyến đường này?

- Tôi là dân chạy hàng, nên ngày nào chả phải đi đi ra đi vào hai lượt trên con đường này. Khổ nổi, buổi chiều tôi mới lấy xong hàng, ra xe thì toàn gặp chiếc này, cô ạ. Xe độc quyền mà.

Tùng Chi muốn hỏi thăm thêm, bất chợt tiếng bác tài xé vang lên:

- Xe hỏng rồi. Bà con thông cảm xuống đón xe khác. Xuống nhanh lên, kéo mưa gió thế này, khó đón xe lắm.

Tức thì hành khách nháo nhào lên gọi, chửi tài xế. Hình như đã quá quen cảnh này, tài xế và lơ xe đều ngồi im chịu trận, chẳng ai lên tiếng ừ hử gì hết.

Nhìn bầu trời vẫn trắng xóa những hạt mưa, Tùng Chi hoang mang, đến mức ngồi chết gí tại chỗ. Quyết định ra đây, Tùng Chi và cả ba cô là người đầy kinh nghiệm chẳng hề tính tới điều xe hư đột xuất kiểu này.

Người phụ nữ bảo Tùng Chi:

- Con dốc này khá nguy hiểm, xe đón dễ, nhưng vào giờ trưa hoặc sáng kìa, bây giờ thì khó đấy. Cô không mau xuống mà đón xe khác để quá giang. Trời đất thế này, mau tối lắm.

Tùng Chi vội vã theo chân người phụ nữ xuống xe. Cũng may, mẹ cô luôn chu đáo, bà bắt cô đem theo áo mưa, nên bây giờ Chi có cái để che mưa. Người phụ nữ nhìn dáng dấp của Chi, khẽ hỏi:

- Cô không phải dân ngoài này, đúng không?

“*Đừng tỏ ra thân thiết với những người ngồi chung tàu xe*”. Mẹ dặn và còn cẩn thận để vào giỏ xách tay của Tùng Chi vài củ tỏi để tránh bị người ta dùng bùa ngải dụ?

Tùng Chi nhớ lời mẹ dặn. Nhưng thái độ thân thiện của người phụ nữ như quan tâm cô Tùng Chi nói nhỏ:

- Dạ! Cháu từ Nam ra. Di ơi, từ thị trấn về trại Lam Sơn còn xa không di?

Người phụ nữ nhìn Chi:

- Cô đi thăm tù à?

- Dạ, không phải, cháu lên nông trường Bình An.

- Vậy thì mau lên cô. Đón xe đoạn này, khó lắm.

Mưa tạt ướt cả mặt. Chiếc valy có bánh xe kéo của Tùng Chi thuộc loại da không thấm nước, nên cô tha hồ kéo nó trong mưa.

Người phụ nữ kêu lên:

- Có xe kìa!

Lập tức người ta đứng dàn hàng ngang ra đường. Chiếc xe dù không muốn dừng bánh cũng phải dừng lại trước đám người láo nháo ấy. Tùng Chi nhờ người phụ nữ quá nhanh nhẹn, cô được bà ta kéo luôn lên chuyến xe đầu tiên. Chắc phải ba, bốn lần đón xe kiểu ấy mới hết được số người dưới kia.

Ngồi yên vị trong xe rồi, người phụ nữ thở phào:

- May thật! Chứ mưa gió thế này, biết đến tối có xe chạy qua không nữa.

Tùng Chi ngẩn ngơ:

- Di nói vậy lẽ không có xe, những người kia phải làm sao?

- Họ là dân bản xứ nên biết giờ nào còn hoặc không còn khả năng đón xe. Không có xe, họ tự đi bộ về. Vài cây số thôi hà.

Tùng Chi ngán ngẩm. Người phụ nữ nói chặng đường về thị trấn có vài cây số nghe tỉnh bơ. Riêng Tùng Chi, cô không biết nếu không đón được xe, chẳng hiểu cô làm sao lết được bộ “mấy cây số” trong mưa.

Người phụ nữ lại hỏi:

- Cô về nông trường thăm người thân hay đi làm việc? Tôi thấy cô dáng vẻ có học, nông trường hình như đang cần thư ký, kế toán gì đó, phải cô đến nhận việc không?

Tùng Chi nhỏ nhẹ:

- Dạ, cháu lên nhà người bà con. Hình như di rất rành rẽ về nông trường?

- Thì tôi làm chân chạy hàng cho nông trường Bình An mà cô. Thế cô muốn thăm ai ở nông trường, nói thử coi, tôi biết tên không?

Dù sao chúng ta cùng đi chung đường đây.

- Vậy thì may cho cháu quá. Cháu đến nhà bác Huệ.

Giọng người phụ nữ chột thay đổi:

- Bà Huệ, giám đốc nông trường à? Cô là gì của bà ấy?

- Dạ, cháu gọi bằng bác. Di biết bác... cháu chứ?

- Bà giám đốc Minh Huệ, khắp vùng này ai không biết tiếng bà ấy. Người hiền lành, nhân từ, thương công nhân như anh chị em trong nhà vậy. Ai ngờ ông trời xui khiến gia đình bà giám đốc hai năm nay liên tiếp gặp nạn. Chắc cô biết bà Huệ bị bệnh nan y, giờ nằm chờ chết. Cậu con trai bị mù sau một lần bị mù điều văng vào mắt. Người ta bảo "ông trời công bằng", nhưng rõ ràng, tôi thấy ông trời bất công với mẹ con bà Huệ thật nhiều...

Câu chuyện cứ đều đều nhỏ nhỏ giữa Tùng Chi và người phụ nữ, cho đến khi xe dừng lại thị trấn Lam Sơn. Tùng Chi nhìn con đường nhựa chạy ngang hai dãy nhà phố của thị trấn, cô hỏi người phụ nữ:

- Đây vào nông trường còn xa không đi?

Người phụ nữ nhẹ giọng:

- Hơn cây số nữa thôi. Cô chờ tôi kêu xe ngựa đến chở hàng. Tôi sẽ đưa cô vào tận nhà bà giám đốc.

Chật hàng lên xe xong, người phụ nữ mỉm cười:

- Chắc đây là lần đầu tiên cô đi loại xe này?

Tùng Chi gật đầu:

- Dạ. Cháu coi trên tivi nhiều lắm, song chẳng bao giờ cháu nghĩ có ngày mình lại ngồi lên đây.

- Xăng dầu đắt đỏ, ở xứ khí hậu này làm không ra tiền, nên người ta biết cách tiết kiệm cho chính bản thân mình, cô ạ.

Hơn cây số trên con đường trải đá rậm chiếc xe nhồi lên lắc xuống thật dữ dội. Tùng Chi nôn hết cả ruột gan. Cũng may từ sáng đến giờ, cô chẳng ăn gì hơn ngoài chiếc bánh bông lan nhỏ. Vừa mệt, vừa lạnh và đói, Tùng Chi mong cho nhanh đến được nhà bà Huệ.

Cuối cùng, chiếc xe ngựa chạy thẳng vào một khu nhà xây theo hình chữ "U". Chiếc xe dừng ở một dãy nhà, trông như nhà bếp. Tùng Chi thấy vài người ùa ra, đứng lố nhố nhìn chiếc xe. Mưa vẫn còn dày hạt. Tùng Chi nghe tiếng người đánh xe ngựa nói với người phụ nữ:

- Chị Bảo có hàng gì ngoài mắm muối, rau củ không? Để tôi lúi xe vào sát hiên nhà luôn.

Chị Bảo (tên người phụ nữ) nhẹ giọng:

- Có hai bao quần áo bảo hộ lao động của trại CT3. Chú đưa giúp chị qua bên nghen.

Quay sang Tùng Chi, chị Bảo nói:

- Ngôi nhà lớn nhất khu này là nhà bà giám đốc. Cô xuống, để tôi đưa cô sang đó, chớ dữ lắm.

Tùng Chi lạnh ran người. Lần đầu tiên cô biết thế nào là trận mưa rừng.

- Chị Bảo ơi? Em gái chị đây à? Để em giúp cô ấy xách valy nhé.

- Chị Bảo ơi, cho em làm rể chị nhé!

- Chà! Bà Bảo này ghê thật. Em gái đẹp như tiên vậy mà giấu kỹ quá. Hôm nay động trời, tự dưng sao dẫn người đẹp lên rừng làm chi để ông trời ganh tỵ, mưa sập đất cát chiều giờ...

Tùng Chi nghe người ta ồn ào bàn tán. Cô không dám ngược nhìn ai, bởi những hạt mưa đan vào mặt, rất buốt.

Chị Bảo im lặng đi băng băng, xuyên qua khoảng sân lớn, qua con đường trải nhựa rộng dần lên đỉnh đồi. Tùng Chi nhận ra, trước mặt cô là một ngôi biệt thự lớn gấp ba nhà cô. Ngôi nhà rất đẹp đẽ, hoành tráng trong buổi tối chập choạng mưa gió.

Mất khoảng mười phút, cánh cổng được kéo ra sau khi chị Bảo bấm chuông. Người kéo cổng trạc cỡ tuổi chị Bảo, không mặc áo mưa. Và Tùng Chi đoán biết đường dẫn từ cổng vào nhà chắc chắn được kiến trúc y hệt nhà cô, có mái che mưa nắng...

Người phụ nữ đưa mắt nhìn Tùng Chi, rồi hỏi bà Bảo:

- Chuyện gì vậy chị Bảo? Bà chủ nhờ chị kêu người hả?

Bà Bảo từ tốn:

- Không có! Cô gái này, tôi gặp trên xe, cô ấy đi cùng tôi từ bên xe thành phố vào. Cô ấy nói là bà con của bà chủ. Mưa gió quá, sợ cô ấy gặp phải bọn người xấu nên tôi đưa cô ấy tới đây.

Quay sang Tùng Chi, bà Bảo nhẹ giọng:

- Chị Lựu là quản gia biệt thự Bình An. Cô hãy hỏi chị ấy những gì cần hỏi nhé. Tôi phải về bên nhà.

Tùng Chi chớp mắt:

- Cháu cảm ơn dì đã giúp cháu tìm được nhà bác Huệ. Dì cho cháu biết nhà dì khi nào rảnh, cháu ghé chơi.

Bà Bảo cười hiền:

- Cô không cần áy náy. Tôi ghé biệt thự mỗi ngày à. Chị Lựu, đưa cô ấy vào nhà, kéo cảm đậy. Tôi đi đây.

- Và thật nhanh, bà Bảo quay trở lại con đường bà vừa dẫn Tùng Chi đi. Con mưa trắng xóa, như nuốt chửng chiếc áo mưa màu xanh của bà Bảo vào màn mưa dày đặc.

Bà Lựu đóng cổng và hỏi cô:

- Cô ở miền Nam ra, phải không?

Tùng Chi gật đầu:

- Dạ. Ba mẹ cháu đã gọi điện cho bác Huệ hả dì?

Bà Lựu cười:

- Bà chủ thật có phước khi được người bạn như ba cô luôn quan tâm. Xa xôi như vậy, nhưng từ khi gia đình bà chủ gặp nạn, ba mẹ cô lúc nào cũng kịp động viên an ủi mẹ con bà chủ. Tôi mới nghe điện thoại ba mẹ cô gọi ra hồi trưa nay. Cô tên Tùng Chi hả?

Tùng Chi vui vẻ:

- Dạ. Giống con trai phải không dì?

Bà Lựu cười xòa:

- Phải nói là tên và người khác nhau hoàn toàn. Cô xinh đẹp, dịu dàng, nhưng ba mẹ cô chọn tên Tùng Chi đặt cho cô, chắc tính cách của cô phải mạnh mẽ?

Tùng Chi thật thà:

- Hồi mới sinh, ba mẹ cháu đâu thể đoán trước được tính nết của cháu..Cháu có tới bốn người chị gái, nên ba mẹ mone muốn cháu sẽ là con trai, .vì thế chọn sẵn tên cho cháu. Từ từ, dì hãy nhận xét thử, coi cháu đúng thật mạnh mẽ không nhé.

Hai người vào đến phòng khách. Bà Lựu bảo Tùng Chi:

- Cô hãy thay đồ trước cho khỏi lạnh rồi hăng lên gặp bà chủ. Quần áo cô ướt cả, mưa ngoài này dai và lạnh lắm.

Tùng Chi nhanh chóng làm theo lời bà Lựu.

Trong khi chờ cô thay đồ, bà Lựu mau mắn lên phòng bà Huệ. Bà Lựu chậm rãi:

- Thưa bà chủ, con gái của ông Tuấn tới rồi ạ.

Bà Huệ ghen giọng:

- Đến rồi ư? Vậy con bé đâu?

- Cô Tùng Chi đang thay đồ. Quần áo bị ướt hết, bởi ngoài trời mưa lớn lắm, thừa bà.

Bà Huệ thở dài:

- Chị coi nấu chút gì đó cho con bé ăn tạm nhé. Tội nghiệp, con người ta là thiên kim tiểu thư, lần đầu xa nhà, phải đi một đoạn đường dài đầy vất vả như thế. Tôi thấy mình mắc nợ quá nhiều với gia đình ông Tuấn.

Bà Lựu nhẹ giọng:

- Tôi nghĩ ông bà Tuấn cho cô Chi ra đây ở với bà, họ đã suy nghĩ thấu đáo mọi việc.

Chả ai muốn bệnh tật để phải nhờ cậy người khác, và không phải ai cũng may mắn có được bạn bè tâm đắc như ông bà Tuấn. Bà đừng mặc cảm nữa, kéo cậu chủ càng buồn hơn.

Bà Huệ thở dài:

- Tôi hiểu rồi. Chị khoan để Tùng Chi gặp mặt Quang Khải. Nấu chén canh gà cho cô bé ăn, nhớ cho chút gừng vô nhé.

Bà Lựu chưa kịp quay ra, Tùng Chi đã bước vô phòng bà Huệ. Cô xót xa khi thấy bà Huệ ốm tong ốm teo, nằm liệt trên giường.

Cô ghen ngào:

- Thừa báo Huệ, con mới ra.

Bà Huệ mếu máo:

- Tùng Chi hả con? Mấy năm bác không gặp, con đã lớn thế này, còn rất xinh đẹp nữa. Con về với bác, bác mừng lắm Chi ơi.

Tùng Chi nhìn bà Huệ, cô thảng thốt:

- Bác ơi! Bụng của bác...

Bà Huệ cười méo mó:

- Bệnh xơ gan cổ trướng thường khiến bụng người ta phình to như phụ nữ mang thai gần ngày sanh, mặt mũi tay chân thì trơ xương. Con sẽ không sợ chứ Tùng Chi?

Tùng Chi cắn môi gật đầu:

- Dạ, con đã hứa với ba má con, chăm sóc bác thật tốt.

Bà Huệ thở dài ngậm ngùi:

- Giá như ngày trước, bác được như con bây giờ. Tội của bác nặng nghiệp lắm. Ông bà ta thường nói "con gái nhờ phước cha, con trai nhờ đức của mẹ". Là bác, chính lòng ích kỷ, tàn nhẫn của bác đã khiến Quang Khải hôm nay gánh quả báo. Bác nằm liệt giường đờn đau bệnh hoạn không người chăm sóc. Tùng Chi, bác cảm ơn cháu.

Tùng Chi thật thà:

- Bác bệnh, hãy yên tâm dưỡng bệnh. Ông trời không triệt đường sống của con người. Anh Khải chắc chắn qua cơn đau đờn này.

Bà Huệ đặng ngắt:

- Bác biết, thời gian bác còn không nhiều. Nhưng bác thật sự không cam tâm khi bác ra đi con trai bác phải suốt đời sống trong tăm tối, mù lòa. Bác muốn cháu giúp bác một việc.

Tùng Chi từ tốn:

- Cháu hứa làm bất cứ việc gì khả dĩ giúp bác vui bớt đau đờn.

Bà Huệ gật đầu:

- Vậy thì bác yên tâm rồi. Bây giờ cháu hãy nghỉ ngơi, ăn uống cho khỏe. Chuyện gì, ngày mai bác cháu ta cùng bàn bạc cháu nhé. Ăn được món gì, cháu cứ nói để chi Lựu nấu cho cháu ăn.

Tùng Chi chào bà Huệ, cô trở xuống phòng ăn. Ngôi nhà quá rộng lớn giữa một không gian yên tĩnh của núi rừng. Ngày mai Tùng Chi nhất định dạo một vòng, để biết thêm về con người và vùng đất mà một thời đã trở thành huyền thoại, trở thành di tích lịch sử của đất nước.

Quang Khải khàn giọng hỏi bà Huệ:

- Hôm nay, mẹ ăn được gì không?

Bà Huệ điềm tĩnh:

- Như mọi ngày thôi con trai. Con hãy lo cho bản thân con, đừng lo nhiều đến mẹ.

Quang Khải bức xúc:

- Con không thể không suy nghĩ trước sự bất lực của y học và của cả con, đã không thể chữa lành bệnh mẹ.

- Phần số con người được trời định sẵn, có cưỡng cầu không được. Mẹ già rồi, sống gần hết nửa đời người, vui buồn sướng khổ mẹ đều đã nếm trải. Hạnh phúc mẹ cũng đã có, mẹ không dám trách phien ông trời, bắt mẹ mắc phải căn bệnh này. Mẹ chỉ lo cho con. Mai này mẹ ra đi, con sống ở đây trong tâm tối suốt đời, ai là người lo lắng cho con?

Quang Khải nhếch môi:

- Con không cần ai cả. Hiện tại, con muốn được chết thay mẹ, hoặc ít ra con cũng được thấy mẹ những ngày này. Điều đơn giản nhất ấy con không sao làm được. Ngày ngày nghe mẹ rên la đón đau, trái tim con nát tan. Vậy mà con không thể giúp mẹ. Dù chỉ là thay cho mẹ tắm drap giường. Lấy cho mẹ ly nước.

Sống tâm tối vô vọng như con, đâu còn ý nghĩa gì hả mẹ.

Bà Huệ chậm rãi:

- Con nhất định phải cố gắng vươn lên. Bác Tuấn cho con gái bác ấy ra giúp con chữa bệnh. Con phải ghép giác mạc. Đời con còn dài, đừng tự hủy diệt mình.

Quang Khải chưa kịp trả lời mẹ. Bà Lựu vào báo:

- Thưa cậu chủ, có cô Thu Hằng tới thăm cậu.

Quang Khải gất lên:

- Di nói với cô ta, tôi không muốn tiếp khách.

- Dạ, thưa...

Quang Khải hét to:

- Di dám cãi lời tôi à? Di biết tôi rất ghét bị người khác thương hại mà.

Bà Lựu nhẹ giọng:

- Nhưng... cô Thu Hằng và cậu đầu phải người xa lạ.

Quang Khải nhếch môi:

- Ngày trước là vậy, bây giờ mọi việc đã khác. Tôi không cần cô ta bên cạnh. Dĩ nhiên nói cô ta về đi. Điều cô ta cần, giờ đây bản thân tôi không thể đáp ứng.

Bà Lựu ngật ngừng chưa biết nói sao. Bỗng bà Huệ kêu lên:

- Chi Lựu ơi, giúp tôi. Tôi...đau quá!

Bà Lựu quỳnh quáng chạy đến bên bà Huệ:

- Bà chủ, cần gì ạ?

Quang Khải cắn môi thật mạnh. Hai bàn tay anh bấu chặt vào mép giường, bất lực trước sự oằn oại đau đớn của mẹ anh:

Bà Lựu cố gắng nâng người bà Huệ, nhưng rõ ràng một mình bà không thể nào làm nổi, bởi phần bụng bà Huệ phình to. Ngoài trừ chiếc áo mặc để che bớt ngực, bà Huệ hoàn toàn phải phủ thân hình phía dưới bằng chiếc khăn lông to. Nhà lớn, nhưng quá ít người. Quang Khải không nhìn thấy gì, nên bà Huệ dù nằm trong tư thế ở trần... cũng không đáng ngại.

- Đau tôi quá, chị ơi...

Tiếng kêu của bà Huệ lọt vào tai Tùng Chi, lúc cô từ vườn hoa bước lên phòng khách. Cô vội vã chạy về phòng bà Huệ. Cùng lúc Thu Hằng bật dậy, chạy ra.

Thoáng thấy dáng Tùng Chi, Thu Hằng la lên:

- Này, cô kia!

Tùng Chi cau mày:

- Chị gọi tôi?

- Còn ai trông khoai đất. Cô là ai, tự nhiên sao chạy lung tung trong nhà người khác?

Nghe giọng hách dịch của Thu Hằng, cộng với vẻ mặt kên kênh tự đắc của cô ta, khiến Tùng Chi thấy... ghét. Cô so vai:

- Câu này tôi phải hỏi cô đấy. Bác Huệ không có con gái, sao cô ngồi trong nhà bác ấy. Phải định lợi dụng lúc gia đình người ta mất cảnh giác, chị sẽ chôm

chia không? Tôi nghe nói, đây rất gần trại Lam Sơn, nơi ấy tù nhân có hàng ngàn người, ngày nào cũng có tù trốn trại.

Thu Hằng giận dữ:

- Nói bậy! Tôi là người thân của anh Khải. Tôi phải hỏi anh ấy, tại sao để người làm dám xúc phạm tôi. Chắc chắn cô là người vừa được thuê đến để chăm sóc bác gái.

Tùng Chi cười khẩy:

- Là ô-sin thì sao nhi? Là bạn mà người ta không thèm tiếp, còn ngao ngán hơn ô-sin đấy.

Dứt lời, Tùng Chi nhanh nhẹn đẩy cửa phòng bà Huệ. Bà Lựu mừng rỡ:

- Đến phụ tôi một tay, đỡ bà chủ nằm nghiêng qua bên phải đi cháu.

Tùng Chi buột ruột khi nhìn bà Huệ trong tình cảnh đau đớn.

Bà Huệ rên rỉ:

- Chị Lựu ơi... tôi muốn đi tiểu.

Bà Lựu ân cần:

- Tôi lót giấy rồi, bà chủ đừng ngại, cứ tự nhiên đi nhé.

Bà Huệ nhăn nhó:

- Tôi... không đi... được. Tức... bọng đáí lắmm, đau lắmm chị ơi...

Tùng Chi nhỏ nhẹ:

- Để cháu dùng khăn thấm nước nóng, chườm cho bác.

Bà Huệ nghẹn giọng:

- Cháu giúp bác mau đi. Bác đau quá...Chết mất...

Tùng Chi mau chóng đổ nước trong bình thủy sang chiếc thau. Cô nhúng khăn vào và vắt nước. Nước nóng rất tay, nhưng Tùng Chi không dám kêu.

Cô lần lượt đắp hơn mười lần khăn lên "chỗ kín" của bà Huệ. Rót cuộc bà cũng đi được chút nước tiểu. Bà Lựu cẩn thận lau khô "chỗ kín" cho bà Huệ. Xong xuôi, bà bảo Tùng Chi:

- Cô giúp bà chủ bóp tay chân một lúc. Mỗi lần đau, bà chủ đều nhức nhối các khớp xương, cô ạ.

Tùng Chi nhỏ nhẹ:

- Dạ, cháu biết rồi.

Bà Lựu quay ra ngoài. Bà khó chịu khi thấy Thu Hằng lấp ló bên ngoài:

- Cậu chủ than mệt. Cô về đi, lúc khác hãy ghé lại.

Thu Hằng nói:

- Tôi vô trong được không dì Lựu?

- Cậu chủ biết, ắt nổi giận, lúc ấy tình hình sẽ xấu hơn. Cô nên về, đừng chọc giận Thu Hằng hỏi nhỏ:

- Cô gái kia là ai vậy? Phải người được thuê đến chăm sóc bà Huệ không?

Bà Lựu buông thõng:

- Không phải! Cô ấy là khách của gia đình. Cô đừng hỏi nữa, tôi còn việc phải làm.

Thu Hằng thừa hiểu bà Lựu đang muốn tống cứ cô ra khỏi biệt thự. Thu Hằng đâu dễ chịu thua. Cô lì lợm:

- Tôi nhất định chờ Quang Khải.

Mặc kệ bà Lựu nói gì, Thu Hằng hất mặt bước từng bước lên cầu thang.

Trong lúc ấy, tại phòng bà Huệ, Quang Khải háng giọng hỏi mẹ:

- Là ai vậy mẹ?

Bà Huệ từ tốn:

- Con gái bác Tuấn.

Quang Khải kêu lên:

- Mẹ nói sao? Con gái bác Tuấn ư? Cô ấy từ Sài Gòn ra à? Tại sao con không biết thế?

Tùng Chi đỡ lời bà Huệ:

- Chào anh Quang Khải! Anh còn nhớ gia đình Chi có mấy chị em à?

Quang Khải bối rối:

- Vâng! Nhưng cô là gì Chi?

- Em là út Chi.

- Con gái út bác Tuấn cùng mang tên Chi như bốn người chị. Nhưng chữ lót của cô tên một loài cây... Tùng, phải không út Chi?

Tùng Chi reo nhỏ:

- Anh Khải hay ghê! Du học trở về, vẫn không quên tụi em.

- Tùng Chi ra đây chơi hả?

- Không! Em ra thay ba mẹ em, chăm sóc bác Huệ.

Quang Khải đặng đặng:

- Chi không đi học à? Nơi khi ho cò gáy này và bệnh tật của mẹ tôi có gì đáng để em phải lặn lội về đây.

Bà Huệ kêu nhỏ:

- Khải à! Đừng nói như thế, em nó buồn con ạ.

Tùng Chi mỉm cười:

- Bác cứ để anh nói. Đã lâu rồi, anh em không gặp nhau, nhưng tật thua đủ, anh lúc nào cũng muốn thắng chị Mai Chi của chúa, và cuối cùng người chịu thua vẫn là anh Khải. Bây giờ chị Mai ở xa, anh Khải muốn mắng gì, xin cứ thoải mái trút lên đầu em. Em đang chờ làm hộ chiếu đi du học. Nghe tin bác bệnh em muốn ra thăm. Phải năn nỉ ... khô họng, ba mẹ mới đồng ý đó.

Quang Khải so vai:

- Hai bác không muốn Chi phải đối diện sự thật của gia đình tôi. Bây giờ, Chi tận mắt chứng kiến căn bệnh của mẹ tôi rồi đó. Tốt nhất em nên trở về Sài Gòn.

Tùng Chi cao giọng:

- Nếu Chi muốn ở lại thì sao?

- Chẳng ai muốn ở lại để nghe tiếng người bệnh rên la, chửi mắng mình. Chi sẽ hối hận đấy.

- Tuyệt đối Chi không hối hận đâu.

Tùng Chi cười cười:

- Giá như anh Khải chịu đưa Chi dạo quanh nông trường nhỉ.

Quang Khải gằn gằn:

- Cô thật biết cách chọc vào nỗi đau của người khác. Mù loà như tôi, thấy đường đâu mà dẫn cô đi chứ.

- Tùng Chi điềm đạm:

- Em nghe ba kể, anh Khải vẫn một mình ra suối, một mình ra chỗ công nhân nông trường làm việc. Anh chỉ vì tai nạn, chứ trước giờ nơi này rất đỗi quen thuộc với anh. Chi biết chắc, anh không hề xa lạ từng ngọn cây, ngọn cỏ nơi này.

Đang nói thì anh nghe điện thoại của Khải reo. Anh lấy ra nghe:

- Alo. Khải nghe.

- ...

Nét mặt Khải hiện vẻ khó chịu:

- Em đừng chờ anh! Anh không về phòng đâu.

- ...

- Đã nói anh không muốn gặp ai lúc này cả.

- ...

- Anh rất mệt. Mẹ anh vừa trải qua một cơn đau, anh muốn được bên cạnh mẹ.

- ...

- Quang Khải hét lên:

- Em ...Khôn nạn! Em dám dùng lời lẽ như thế để nói về chúng tôi à? Cô cút khỏi nhà tôi mau. Xéo mau! Đừng để tôi sai người làm tháo xích con bęc-giê.

Bà Huệ thở dài:

- Theo mẹ, con nên gặp con bé ấy một lần nói rõ quan điểm của mình. Mẹ nó là người đầy tham vọng. Bà ta chắc chắn có âm mưu gì đó khi để con gái

quan hệ cùng đứa con trai mù như con. Đừng tức giận! Chuyện gì cũng có thể tháo gỡ, giải quyết.

- Quang Khải gật đầu:

- Con hứa nghe lời mẹ khuyên. Nhưng hôm nay, con không muốn gặp cô ta.

Dứt lời Quang Khải chống tay đứng dậy. Tùng Chi vội chạy đến đỡ tay anh. Không ngờ Khải cộc cằn:

- Cám ơn cô. Tôi tự lo cho mình được.

Tùng Chi nhìn Quang Khải bước đi. Những bước chân của anh không hề vấp vấp. Bởi suốt một năm qua, anh đã quá quen thuộc với ngôi nhà này. Ngôi nhà anh được lớn lên chạy nhảy cùng những trò chơi trốn tìm thuở ấu thơ. Chắc chắn Khải đang rất tức giận cô gái kia. Nghe cách nói chuyện giữa bác Huệ và anh Khải, Tùng Chi nghĩ, “cô gái” là người con gái Chi vừa gặp. Cô ta tự tin bởi sắc đẹp và gia đình mình, hay cô ta nghĩ giờ đây Quang Khải không thể chọn lựa ai ngoài cô ta? Vì dù đẹp trai, giàu có, anh vẫn chỉ là gã đàn ông tật nguyền, cần rất nhiều lòng thương hại. Được cô ta yêu thương đã là “điểm phúc” cho Quang Khải.

Tùng Chi khẽ thở dài, hình dung một buổi nào đó, quang Khải “trút” hết nỗi lòng cho cô ta nghe. Lúc ấy cô ta sẽ thế nào nhỉ? Phần nộ, thù hận? Khinh bỉ hay van xin tình yêu? Tùng Chi không biết. Nếu là cô?

Lắc mạnh đầu, Tùng Chi khẽ cười. Cô đã yêu ai đâu mà đoán được tâm trạng kẻ bị chối bỏ. Và chắc chắn, nó rất đáng chú không hề có vị ngọt!